

[Korsgaard.]
selvfølgelig skal man altid i enhver Virksomhed uden Hensyn til, om man har dene ene eller den anden Lov, forsøge at faa den bedst mulige Ledelse.

J. Oskar Andersen: I Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Korsgaard henvendte til mig, maa jeg sige, at jeg havde den Opfattelse, at det ærede Medlem, som har været Medlem af Finansudvalget, forstod, at der er en Forskel paa bevilgede og ikke bevilgede Udgifter. Der kan selvfølgelig være Tale om, at man overskrider bevilgede Udgifter eller ikke overskrider dem; men der er dog stor Forskel paa, om der virkelig foreligger en Bevilling fra den bevilgende Statsmyndighed. Dette gør, at det kongelige Teater er i en ganske særlig Situation i Forhold til alle andre Institutioner og Væsener. Naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard ikke kan se dette, saa opgiver jeg at pointere det nærmere for det ærede Medlem; for jeg kan ikke gøre det stærkere, end jeg har gjort det før.

I øvrigt maa jeg sige, at jeg vedblivende holder paa, at den Adskillelse, der er mellem os, væsentlig beror paa, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil holde Revnen aaben, som det blev skitseret i Forelæggelsestalen af den højtærede Minister, medens vi andre ønsker at gøre Forsøg paa at stoppe den.

Ordføreren (A. C. Meyer): Vi havde det saa hyggeligt, indtil det ærede Medlem Hr. Korsgaard havde talt, og jeg beklager, at der kom lidt Dissonans ind i Forhandlingerne, da det ærede Medlem talte. Jeg maa sige, at selv om jeg kunde udtale en Ros paa en vis Maade, i alt Fald rent relativt, overfor, hvad det ærede Medlem havde skrevet i Betænkningen, saa fik jeg det Indtryk, at det gaar det ærede Medlem som saa mange andre, at de kan *skrive* behersket, men naar de kommer op paa en Talerstol, bliver de ubeherskede. Det ærede Medlem var langt mere ubehersket i sin Tale end i det, det ærede Medlem har skrevet i Betænkningen, og det er jeg ked af. Men da jeg ikke ønsker at splitte Mennesker, men tværtimod ønsker at samle dem om alt, hvad der er godt, menneskeligt, nationalt — og internationalt for den Sags Skyld ogsaa —, saa vil jeg sige, at det ærede Medlem skal ikke tage Ordet, efter at jeg nu har talt, for at gaa imod mig med nogle Bemærkninger; for jeg agter ikke at gentage i en anden Form, hvad jeg her siger, hvis det bliver til en Diskussion.

Lad os hellere være enige om, at selv om dette Lovforslag ikke kan siges at være Udgangen til det rigtige Maal, som vi har sat os, saa er det dog et Forsøg, og jeg gad vide, hvilken Lovgivning om store, vigtige, almene Emner er der andet end Forsøg. Vi har Masser af Love, der kun har været Forsøg, og som senere har maattet ændres mange Gange. Her er nu en Anledning til at faa det kongelige Teater ind under andre Former, og jeg skulde mene, at saaledes som Sagen har foreligget for os, og saaledes som vi har arbejdet paa den, er det virkelig muligt, at vi kan komme ind i en Situation, der kan borge for god Kunst og for, at Statskassen spares for store Udgifter.

Dermed anbefaler jeg for anden Gang Forslaget.

Inger Gautier Schmit: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard kan have Ret i, at der har været megen Blæst om dette Lovforslag, og at navnlig Pressen har skrevet overordentlig meget og stærkt interesseret om det, saaledes at det maaske ude i Befolkningen har faaet Udseende af, at Lovforslaget betyder mere, end det er. Jeg vil derfor ganske bestemt paa Venstres Vegne vende mig imod, hvad det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde, at det giver sig ud for en Ordning. Nej, det er det, jeg har forvaret mig imod før. Jeg sagde netop: Vi kan ikke erkende, at det er en endelig Ordning. Det er et Forsøg, som vi søger at gøre saa godt som muligt; men Resultaterne af det, de videre økonomiske Virkninger af det i Aarens Løb, kan vi absolut ikke garantere for.

Overfor det ærede Medlem Fru Elna Munch, som sagde, at § 18 var en Selvfølgelighed, vil jeg sige, at det maa bero paa, at det ærede Medlem ikke har set Virkningen af denne Paragraf. Den siger nemlig, at hvis Ordningen ikke gaar, hvis Dobbeltscenen opløses, saa kan Loven af 1911 kun gælde et Aar efter Opløsningen. Hvis denne Bestemmelse ikke kom ind i Loven, kunde vi derimod ganske roligt glide videre under Ordningen af 1911. Nu er ifølge § 18 den højtærede Minister forpligtet til at forelægge et Lovforslag, og dette Lovforslag maa være noget andet end Ordningen af 1911. Dette er ikke en Selvfølgelighed, det er noget meget positivt, der her er sat ind i Lovforslaget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Det stillede Ændringsforslag
vedtoges uden Afstemning.